

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 539/13
23.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Радојке Маринковић и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.Б., држављанина С., кога заступа Д.Д., правник организације – Ц. за З. и П.Т.А. из Б., Улица ..., ради поништаја решења Комисије за азил Републике Србије, ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 23.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељење за странце, Одсек за азил, број ... од ... године, којим је ставом првим диспозитива одбачен захтев тужиоца за азил у Републици Србији, а ставом другим, тужилац је обавезан да уколико нема други основ за боравак, напусти Републику Србију у року од 3 дана од дана правоснажности овог решења, а да Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил број ... .

У поднетој тужби тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост

решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка. Наводи да је чињенично стање погрешно утврђено у вези са ситуацијом у којој се тужилац налазио у транзитним земљама (Т., Г. и М.) преко којих је стигао до Републике Србије као и ситуацијом у земљи порекла. Истиче да није спорно да је прошао кроз земље које се налазе на листи сигурних трећих држава, али да приликом боравка у њима није био у могућности подношења захтева за азил, имајући у виду положај миграната и тражиоца азила у тим земљама. Позива се на извештаје међународних организација који указују на лош положај тражилаца азила у појединим од наведених земаља, као и чињеницу да је Т. ставила резерву на Протокол из 1967. године. Сматра да се одлука првостепеног органа заснива на хипотетичком концепту, да је лице требало да зна за азил као институт у земљама кроз које је прошло. Указује да је првостепени орган погрешно разумео концепт сигурне треће земље, те да погрешно примењује закон, супротно Уставу и Женевској конвенцији из 1951. године, да је пренебрегнут принцип "non refoulement", да је претходно требало утврдити да ли ће тражиоцима азила, у тим трећим земљама бити омогућено тражење азила односно да неће поново бити протерани у неку земљу где би било изложено прогону и другим повредама људских права. Истиче да је погрешно примењено материјално право, односно да првостепени орган није могао да доноси одлуку на основу члана 33. Закона о азилу, јер тражилац азила није имао реалне могућности да поднесе захтев за азил као и да земље кроз које је прошао за њега нису биле сигурне. Даље истиче да је првостепеним решењем дошло до кршења одредби Устава које се односе на право странаца, као и Европске конвенције о људским правима и основним слободама и то одредби чл. 1, 2, 3, 5. и 14. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби, предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Пошто је оценио наводе тужбе, одговор на исту, као и целокупне списе предмета ове управно-правне ствари, Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Према разлозима из образложења оспореног решења и стању у списима предмета тужилац је дана ... године поднео захтев за азил у Републици Србији. У оквиру утврђивања основаности захтева, дана ... године првостепени орган је одржао усмену расправу на којој је тужилац саслушан, у смислу члана 33. став 2. Закона о азилу. Тужилац је изјавио да је ... године напустио С. и живео са породицом у Ј. 17 година, а да је на путу до Србије прелазео преко територије С.А., С., Т., Г. и М. и да ни у једној од тих земаља није тражио азил, јер је желео да иде даље у Европу. Као разлоге одласка из Ј. наводи јако лошу економску ситуацију. На основу захтева и чињеница изнетих у поступку првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу и донео решење којим се тужиоцу као тражиоцу азила одбацује захтев за азил у Републици Србији.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу („Службени гласник РС” бр. 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Код напред наведеног, правилно је поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца изјављену против овако донетог решења првостепеног органа, јер је у поступку који је претходио доношењу истог, неспорно утврђено да је тужилац пре доласка у Републику Србију, боравио у сигурним трећим државама (Т., Г. и М.) као и околности у вези са могућношћу тражиоца азила да у тим земљама тражи азил. Наиме, неспорна је чињеница да је тужилац, пре доласка на територију Републике Србије, боравио и прошао преко територије држава које су на основу члана 2. Закона о азилу Одлуком Владе Републике Србије број ... од ... године сврстане у сигурне треће државе, као и да је имао могућност да у тим земљама поднесе захтев за азил.

Суд је ценио наводе тужбе које је тужилац износио и у жалби, па налази да су исти неосновани са већ довољних и правно ваљаних разлога изнетих у образложењу оспореног решења од стране туженог органа, а тужилац при том уз тужбу није доставио нити изнео ни један доказ, нити разлог на основу кога би се

могло посумњати да би у некој од земаља било ког од тражиоца азила био изложен прогону, мучењу, нељудском или понижавајућем поступку или ризику враћања у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени или да су за њега несигурне из неког другог разлога који би искључио примену члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.01.2014. године, 19 У 539/13

Записничар
Михајло Ралић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Цакула, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ